

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ไม่มีร่องรอยก็คือจิตท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว

ก่อนจึงหัน

พระมาฉันเท่าไร (๓๑ ครับผม) พระทั้งหมดเท่าไร (พระ ๕๗ เณร ๑ เป็น ๕๘) ลงมาฉัน ๓๑ ขาดไปเท่าไร (๒๗ ครับผม) ที่ท่านขาดไปไม่มาฉันนี้ ไม่ใช่ท่านไม่หิวไม่อยากนะ ท่านหิวท่านอยากท่านบังคับเอาไว้ไม่ให้มันฉันมากมันจะเต็มท้อง อาหารเต็มท้อง ธรรมไม่มีในใจ ธรรมแห่งผากแต่อาหารเต็มท้องใช้ไม่ได้นะ ให้ใจเต็มไปด้วยธรรม อาหารจะบกบางบ้างไม่เป็นไร ต่อไปนี้ให้พร

หลังจึงหัน

(เขาอยากถวายที่ครึ่งไร่ตรงสามแยกทางเข้าบ้านตาดนี้ครับ) ที่นี่มีผู้ถวายเยอะนะ ถวายที่ให้เรา ดูเหมือนอยู่ตามภาคต่างๆ แต่เราจำไม่ได้ที่ไหนบ้างก็ไม่ว่า มีมากอยู่ เขาถวายที่ให้เรา อันไหนที่ว่าจัดการแล้ว เราก็ส่งเลยๆ คือถ้าเขาถวายแล้วก็อย่าให้มันเป็นโมฆะ ทิ้งไว้เปล่าๆ เมื่อเขาถวายก็เพื่อทำประโยชน์ เพื่อบุญเพื่อกุศลแก่ผู้มาถวาย เราก็รีบจัดรับทำ สิ่งเสียทุกอย่างให้จัดทำ มีผู้ถวายมากต่อมาก ถวายที่ตามภาคต่างๆ

ดูว่าทางภาคตะวันออกก็มีปราจีน เราผ่านไปอยู่ใกล้ๆ นะ ทางเราผ่านไปทางปราจีน ไปทางเกษียรใหญ่ ไปทางนั้น กำลังพิจารณา เราไม่ได้ถามดูพระที่มาจากอำเภอศรีมหาโพธิมาอยู่ที่วัดนี้ ก็คืออยู่พระองค์นี้ แต่ก่อนเป็นเณรอยู่ที่นี้ ก็ประสาเด็กอย่างว่า ละ อยู่ๆ ก็มาลาเราไปเที่ยว จะไปเที่ยวยังไง ไปกับใคร ไปกับหลวงพ่อก็ฟัง หลวงพ่อก็เป็นหลวงพ่อยังไง ถาม ท่านเล่าให้ฟังย่อๆ เราเลยสั่งเด็ดขาดเลยนะ ไม่ต้องไป อยู่ที่นี้ น่าจะดีกว่าที่จะเร่ๆ ร่อนๆ นะเราว่า นี่ฟังถามไม่ค่อยได้เรื่องว่าจะไปเที่ยวๆ กับหลวงพ่อก็หลวงพ่อก็ไม่รู้ ไม่ต้องไป เราสั่ง

สั่งขาดเณรคนนี้ละ นอกนั้นไม่ ดูเหมือนอายุพรรษาได้ ๑๕-๑๖ พรรษา เป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้วเณรนี้ อยู่อำเภอศรีมหาโพธิ แล้วเขาถวายที่นั้น เราจึงกำลังพิจารณาอยู่ ยังไม่ปรึกษาดู ดูอาการของท่าน ดูว่าชื่อสมบูรณ์ แต่ชื่อเล่นเขา ทางบ้านเขามาเยี่ยม ท่านว่าชื่อป้าง เราก็เลยเรียกเณรป้าง ยังไม่ได้ถามดู ถ้าควรจะไปสร้างวัดที่นั่นก็ได้ เขาถวายที่เราแล้ว ที่อำเภอศรีมหาโพธิ หากว่าท่านสมควรที่จะไปอยู่นั้นได้เราก็ให้ไป ดูลักษณะเรียบร้อยอยู่ ชื่อสมบูรณ์

ทางญาติๆ เขามาเยี่ยม เขาบอกชื่อป้าง เราจับได้ป้าง เลยป้างมาเรื่อยๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ สมบูรณ์หายหน้าไปแล้ว ยังเหลือแต่ป้างๆ เรื่อยๆ เตี้ยวนี้ผู้นี้ละ ดูเหมือน ๑๕-๑๖ พรรษาแล้ว ตั้งแต่เป็นเณรอยากลาเราไปเที่ยว ถามดู จะไปเที่ยวกับ

ใครๆ หลวงพ่อ หลวงพ่อยังไงถาม หลวงพ่อที่พาไปก็น่าจะไปแบบนั้นแหละ เราไม่แน่ใจเราบอกไม่ต้องไป เราแน่ใจว่าหลวงพ่อนี้ (หลวงตา) จะดีกว่าหลวงพ่อนั้น เราว่าไม่รอดเราว่า ฟังพูดเรื่องหลวงพ่อนั้นเร่ๆ ร่อนๆ หลวงพ่อนี้ไม่เร่ร่อนนะ เราก็ออย่างนี้ ไม่ต้องไป อยู่นี้ละ เดียวนี้ได้ ๑๖-๑๗ พรรษาแล้วมั้ง เป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้วเดี๋ยวนี้ เณรนั้นละ อยู่กับเรา ที่อยู่อำเภอศรีมหาโพธิ หากว่าสมควรที่จะรับที่ไว้ ถ้ามองคณ์ี่สมควรจะอยู่ ก็จะทำให้ไปอยู่ที่นั่น อำเภอศรีมหาโพธิ เรียกร้อยดีเณรเล็กๆ ตัวเท่ากำปั้น เดียวนี้มันอายุ ๑๖-๑๗ พรรษา เป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้วเณรชื่อปาง

สำหรับพระเณรที่ออกจากวัดป่าบ้านตาดนี้มีมาก มีทุกภาค ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก มีหมด ออกจากวัดนี้ ทางภาคใต้ก็มีท่านคลาดอยู่จังหวัดพังงาเวลานี้ เป็นหลักอยู่นั้น อยู่ในภูเขา ท่านคลาดเป็นพระวัดนี้ ออกจากนี้ก็ไปอยู่ที่พังงา เป็นคนพังงา เดียวนี้ยังมีอีกองค์หนึ่งชื่ออนรา ดูเหมือนจะอยู่ที่พังงาหรืออะไร ตั้งใจต้องคณ์ี่ เข้มแข็งดี ได้พูดแล้วก็พูดเสียบ้าง มานี้ องค์นี้ละองค์อยู่เดี๋ยวนี้ นี่ฟังจะลง

แต่ก่อนพูดเถียงเราว้อๆ มันฟังแตกออกมาจากเปลือกไข่หรือ มันมาเถียงอุปัชฌาย์มันแล้วนี่ ว้อๆ ยังไงกันนี้ โตมาเดี๋ยวมันจะไม่เป็นเสือโคร่งหรือเราว่า ดูเอาเดี๋ยวนี้ลงราบแล้ว เดียวนี้ยังอยู่นี้ละ อยู่ยาวนานนะ อยู่พังงาองค์นี้ อีกองค์นั้นเป็นท่านคลาด ได้สององค์ ทางภาคใต้มีปรากฏอยู่สององค์ มีเยอะนะ ที่ไม่ขาดเลยคือจันทบุรี ตั้งแต่สร้างวัด พระไม่เคยขาดจนกระทั่งบ้านนี้ ดูเหมือนจะ ๓ องค์หรือ ๔ องค์ จันท์อยู่ที่นี้ นอกนั้นก็ยังมีทุกภาคๆ ละอยู่ที่นี้

มานี้เราสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง พระเณรจะมากจะน้อยให้เป็นระเบียบเดียวกันหมด เคลื่อนไม่ได้บอกอย่างนั้นเลย ยิ่งเฒ่าแก่แล้วยิ่งค่อยปล่อยค่อยวางไปอย่าให้มีเรื่องมาหาเรานะ ถ้ามีแล้วไม่วินิจฉัยมาก ไล่เลย เราสอนเต็มภูมิของเราแล้วเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ไม่เป็นท่าเราก็อไล่เลย ไม่ให้อยู่ เดียวนี้เป็นระยะไล่เพราะสอนเต็มภูมิแล้ว ถ้ามาผิดเกะๆ กะๆ ให้เห็นอยู่ไม่เอาละเดี๋ยวนี้มีแต่ไล่เลย ชี้เกียดสอน ทุกภาคละมาอยู่ที่นี่ ทางโน้นก็ยังเหลือท่านคลาดเป็นหลักอยู่ทางภาคใต้ จังหวัดพังงา ท่านนราก็อยู่ที่นี้เป็นประจำ ภาคใต้มีอยู่นี้องค์หรือสององค์ เราลืมแล้วละอยู่ประจำ ทางภาคเหนือดูไม่ค่อยมีเดี๋ยวนี้ ภาคกลาง ภาคไหนจำไม่ได้นะ องค์ไหนที่เป็นหลักๆ จากวัดนี้ไป

เดี๋ยวนี้มันแก่แล้ว ไม่ค่อยเอาอะไรละกับพระกับเณร แต่ก่อนเข้มงวดกวดขันมากทีเดียว เอาจริงเอาจังมากแต่ก่อน เดียวนี้เฒ่าแก่มาแล้ว ไปไหนมาไหนเพียงแค่วัดนี้ก็จะไม่ไหวแล้ว เดินห้อยอกๆ แหย็กๆ ไปเท่านั้นเหนื่อยแล้ว แต่ก่อนไปสุตวัดๆ เรื่อย

ละ เวลาว่าง ๆ เตี้ยวนี่ไปไม่ได้ละ ไม่ไป เดินจงกรมก็เดินหย็อกแห่ยก ๆ อย่างนั้นละ เอามือขัดหลังเดินเตี้ยวนี่ เป็นอย่างนั้นละ มันแก่แล้ว อายุนี้ ๙๕ อย่างแล้ว อ่อนมากเวลานี้ เดินไปจากวัดเข้ามาก็เหนื่อย ไม่อยากไปไหนละ กลางคืนก็นั่งเป็นตุ๊กตาอยู่คนเดียว เป็นตุ๊กตากลางคืน นั่งภาวนาคณเดี่ยวยสบาย ๆ

จิตที่ฝึกให้เข้าเป็นธรรม ธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้วนี่ มันเป็นธรรมชาติอยู่ในใจ เป็นธรรมชาติมันจำหมดเลย นั่นละจิตถ้าฝึกได้เต็มที่เต็มเหนี่ยวแล้วก็ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน จะเรียกว่าจิตก็ได้ เรียกว่าธรรมธาตุก็ได้ ถ้าถึงขั้นนั้นแล้วจำอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน นี่เรียกว่าคงเส้นคงวาแล้ว หนาแน่นแล้ว ถ้าจะว่านิพพานเที่ยงดูอันนี้ที่รู้เอง ดูเวลาไหนก็เป็นอย่างนั้น ไม่ดูก็เป็นอย่างนั้น จะว่าดูหรือไม่ดูมันก็เหมือนดูตลอด มันความรู้อยู่กับตัวเอง คำว่าผล่อว่าผลนี้พูดจริง ๆ นะ เรบอกเราไม่มี สตินี้ติดแนบอยู่กับใจ ใจเป็นธรรมชาติ สติก็เลยเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน ที่จะผล่อ ๆ ไผล ๆ ไปนี้มันไม่มี เรบอกตรง ๆ ที่จะเดินช้าเดินเร็วไปไหนก็ตาม เคลื่อนไหวไปไหนก็ตาม สติกับจิตมันเป็นอันเดียวกัน เป็นธรรมชาติ นี่ละฝึกให้ได้แล้วเป็นอย่างนั้นละ

ขอให้ฝึกให้ได้ชิจิตดวงนี้ จะไม่มีอะไรในโลกนี้เลิศเลอยิ่งกว่าจิตที่ฝึกได้แล้ว เลิศเลอสุดยอดเลย สุดอยู่ที่จิต ทุกข์มหันตทุกข์ก็อยู่ที่จิต สุขเป็นบรมสุขก็อยู่ที่จิต มาอยู่ที่จิตอันเดียว ในโลกธาตุนี้มารวมอยู่ที่จิต ทั้งทุกข์ทั้งสุขอยู่ที่นั่นหมด เป็นผู้รับทราบทุกอย่าง เพราะเป็นนักรู้ ฝึกทำให้เป็นอย่างนั้นชิจิต ถ้าฝึกเป็นอย่างนั้นแล้ว ไม่มีคำว่าตายว่าเป็นเลย เท่ากัน เพราะธรรมชาตินี้ถ้าพูดภาษาโลก แยกเป็นโลกก็เรียกว่าเป็นหลักของตัวเองแล้ว ไม่ทราบจะพาไปพึ่งใคร ไม่ได้เหมือนธรรมชาตินี้ ธรรมชาตินี้พอตัวแล้วทุกอย่าง ไม่ต้องพึ่งอะไร

คำว่าแสวงหาธรรม ๆ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วแสวงหาอะไร นี่ละถึงขั้นที่ว่าแสวงหาธรรม พอมาถึงขั้น วุสิต พุทธมจฺริย แล้วเท่านั้น จิตกับธรรมก็เป็นอันเดียวกัน ไม่ไปหาอะไรที่ไหนละ หารธรรมก็ไม่หา หาอะไร ธรรมกับจิตก็เป็นอันเดียวกัน อยู่แล้ว เวลาหารธรรมก็คือว่ายังบกพร่อง กิเลสตัณหาเต็มหัวใจ ธรรมไม่ค่อยมี อันนี้ทุกข์มากนะ กิเลสมีมากน้อยเพียงไรทุกข์มาก ถ้ากิเลสเบาบางลงไปก็ทุกข์น้อยลงไป กิเลสขาดสะบั้นออกไปแล้วทุกข์ไม่มี ในจิตของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่มีทุกข์ในใจ มีก็มีแต่ยับ ๆ แยะ ๆ ตามธาตุตามขั้น พอดิตพัตถัพพร้อม ๆ ไม่มีร่องรอยก็คือจิตท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว ไม่มีร่องรอย คิดพัตถัพพร้อม ๆ เป็นหลักธรรมชาติของมัน

ฝึกให้มันได้อย่างนั้นซิ ฝึกจิต เมื่อฝึกได้แล้ว ความเป็นอยู่ความตายไป ไม่มีอะไรเป็นปัญหา ความเป็นอยู่ความตายไปก็คือธาตุขั้นนี้ รวมตัวแล้วก็สลายออก

ธรรมชาตินี้เป็นธรรมชาติของตัวเอง ไม่ต้องไปหวังพึ่งใครอะไรที่ไหนแล้ว นั่นละจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ถ้าอย่างนั้นแล้วแสนสบาย ท่านว่าบรมสุขอยู่ตรงนั้นพอ ไปถามหาหนีพานที่ไหน ว่าหนีพานก็หนีพานทั้งเป็นอยู่ในนั้นละ นี่ละการฝึกจิต ฝึกให้ดีนะ อย่าหละหละ โยกๆ คลอนๆ ทำอะไรให้มีจริงมีจัง หลักความจริงนี้สำคัญมาก ถ้าหละหละแล้วทำอะไรหละหละทั้งนั้นละคนเรา ถ้าจิตใจมีจริง ทำอะไรก็จริง ทำภายนอกก็จริง ภายในก็จริง ขอให้จิตจริงเสียอย่างเดียว ถ้าจิตหละหละ ข้างนอกก็หละหละ ข้างในก็หละหละ ไม่ได้เรื่องได้ราวนะ

ให้พากันฝึกจิต ภาวนาใจให้ดี สติเป็นของสำคัญมาก ควบคุมจิตใจให้อยู่ในเงื้อมมือได้ ก็เลสจะกองเท่าภูเขา เกิดไม่ได้ ถ้าสติยังดีอยู่ สติดีอยู่ตลอด ก็เลสเกิดไม่ได้เลยตลอด วันยังค่ำก็เกิดไม่ได้ ถ้าสติเผลอพบ ก็เลสเข้าปั๊บเลย นั่น ขึ้นอยู่กับสตินะ การฝึกภาวนาต้องฝึกหัดสติให้ดี ถ้าฝึกหัดสติดีแล้ว จิตจะตั้งฐานได้เป็นความสงบร่มเย็น

นี้ได้ฝึกมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว หายสงสัยแล้ว การฝึกจิตก็หายสงสัย พูดเสียตรงๆ เลยละ ผลแห่งการปฏิบัติธรรม เมื่อถึงที่มันแล้วหายสงสัยทุกอย่าง ธรรมก็ไม่หาหาอะไรหาธรรม ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว หาธรรมก็คือหาใจ ใจก็ไม่สงสัยตัวเองแล้ว จะไปหาที่ไหน ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน นั่นละท่านว่าหาธรรมก็อยู่ที่ วุสิต์ พุทธมจรรย์ เสร็จแล้วงาน งานก็คืองานฆ่ากิเลส เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่มีงาน มีแต่ความสว่างกระจ่างแจ้งอยู่ตลอดเวลา จิตฝึกได้เป็นอย่างดี ให้พากันจำเอานะ วันนี้พูดเท่านั้นละเหนื่อย หุก็อื้อ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ